

IPA Taneční večer

aneb

jak jsme přivítali jaro nebo to bylo naopak?

Není úplně jisté, kdo koho více přivítal, jestli my jaro nebo jaro nás. Vánoce sotva skončily a venku to vypadá, že budeme na svých zahrádkách co nevidět sklízet úrodu. Jenže příroda nás dokáže také trochu potrápít a tím nemyslím jen občasné ranní mrazíky. Teď se nám do toho všeho ještě míchá nové onemocnění COVID-19. Trochu jsem odbočil od tématu, takže se vrátím zase na začátek.

Je již dlouholetou tradicí, že se v měsíci březnu, a zpravidla to bývá v těsné blízkosti osmého dne měsíce, scházíme, abychom společně nejen přátelským posezením, ale i tancem a zpěvem přivítali pomyslné jaro. A zrovna tak je několikaletou tradicí scházet se v tento den v restauraci hotelu Continental ve Zbrojnické ulici v Plzni. Prostředí je zde nádherné, dostatek místa k sezení i tanci a personál je velice profesionální a ochotný. Ze strategického hlediska se jedná o velmi výhodně zvolené místo a není nic, co by se mu dalo vytknout. A za to patří poděkování Jardovi Antošovi, z jehož úsilí toto umístění před lety vzniklo. Ale toto všechno, krásné prostředí, zajištěná hudba, připravené květiny pro přítomné ženy a dívky, se může rázem, jako mávnutím kouzelného proutku, změnit. Ve chvíli, kdy měl být večer zahájen to vypadalo spíše na partičku kanasty, než na pomyslný vyprodaný sál. Nakonec vše dobře dopadlo a celkem se nás sešlo téměř půl kopy. „Pivo a víno teklo proudem“ a k jídlu bylo také něco málo na výběr. Škoda, že se na této akci schází jen „Stará garda“. My pravidelní účastníci víme, o čem je řeč.

S menším zpožděním, jak se říká s akademickou čtvrtodívkou, v našem případě dvojitou, jsme náš společenský večer zahájili. Přítomný „hudební mistr“ Karel Pachel nám dopřával různé hudební žánry. Pomalé písně určené k tulení střídaly rychlé určené k rozhýbání těl. Nebyla nouze ani o českou klasiku. Každý si v repertoáru mohl najít to své. A kdo se nechtěl vůbec hýbat, měl dostatek klidu na diskusi nejen o vážných tématech. V průběhu večera jsme přítomným ženám a dívkám předali květinu, jako malou pozornost k nadcházejícímu, dříve hojně uznávanému svátku MDŽ. Vždyť pro naše ženy to vlastně celé děláme, a tak trochu i pro sebe, abychom se ještě jednou mohli pokochat svými krásně oděnými drahými polovičkami. A do kdy nám to vydrželo? No, moc času do hodiny duchů už nezbyvalo. Takže za mne maximální spokojenost.

Z vlastního prožitku sepsal Vítězslav Šmídl

